

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

24. september 1996 ²

I sag T-509/93,

Richco Commodities Ltd, Hamilton (Bermuda), ved advokaterne P. V. F. Bos og J. G. A. van Zuuren, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Berend Jan Drijber og Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt under den mundtlige forhandling ved juridisk konsulent Marie-José Jonczy, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 12. juli 1993 rettet til State Export-Import Bank of Ukraine,

har

² Processprog: nederlandsk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 25. april 1996,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsfor skrifter

Da Rådet havde konstateret, at det var nødvendigt at yde Sovjetunionen og dens republikker bistand på fødevarer- og lægemiddelområdet, vedtog det den 16. december 1991 afgørelse 91/658/EØF om ydelse af et mellemfristet lån til Sovjetunionen og dens republikker (EFT L 362, s. 89, herefter »afgørelse 91/658«). I afgørelsen bestemmes følgende:

»Artikel 1

Fællesskabet yder Sovjetunionen og dens republikker et mellemfristet lån på 1 250 mio. ECU i hovedstol i tre successive rater med en løbetid på højst tre år til import af landbrugsprodukter og levnedsmidler samt lægemiddelforsyninger ...

Artikel 2

Til det i artikel 1 nævnte formål bemyndiges Kommissionen til på Fællesskabets vegne at låne de nødvendige midler, som stilles til rådighed for Sovjetunionen og dens republikker i form af et lån.

Artikel 3

Det i artikel 2 nævnte lån forvaltes af Kommissionen.

Artikel 4

1. Kommissionen bemyndiges til i samråd med myndighederne i Sovjetunionen og dens republikker ... at fastlægge de økonomiske og finansielle betingelser i forbindelse med långivningen samt reglerne for overdragelsen af midlerne og om de nødvendige garantier for lånets tilbagebetaling.

...

3. Importen af varerne, som finansieres ved hjælp af lånet, sker til verdensmarkedspriserne. Der skal sikres fri konkurrence ved indkøb og levering af varerne, som skal opfylde de internationalt anerkendte kvalitetsnormer.«

- 2 Den 9. juli 1992 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 1897/92 om gennemførelsesbestemmelser for mellemfristet lån til Sovjetunionen og dens republikker, som fastsat ved Rådets afgørelse 91/658/EØF (EFT L 191, s. 22, herefter »forordning nr. 1897/92«). I forordningen bestemmes følgende:

»Artikel 2

Lånene ydes på grundlag af aftaler, der indgås mellem republikkerne og Kommissionen, og som skal omfatte kravene i artikel 3 til 7 som betingelse for, at lånene kan komme til udbetaling.

...

Artikel 4

1. Lånene anvendes kun til finansiering af indkøb og levering i henhold til kontrakter, som er blevet anerkendt af Kommissionen som værende i overensstemmelse med afgørelse 91/658/EØF og med bestemmelserne i de aftaler, der omhandles i artikel 2.

2. Kontrakterne forelægges Kommissionen til anerkendelse af republikkerne eller de af dem udpegede finansielle institutioner.

Artikel 5

Den i artikel 4 omhandlede anerkendelse gives kun, hvis betingelserne i denne artikel er opfyldt:

- 1) Kontrakten skal være indgået efter en procedure, der sikrer fri konkurrence ...
- 2) Kontrakten skal være indgået på de gunstigste vilkår for så vidt angår den pris, der normalt opnås på de internationale markeder.«

3 Den 13. juli 1992 undertegnede Fællesskabet og Ukraine i overensstemmelse med forordning nr. 1897/92 et »Memorandum of Understanding« (herefter »rammeaftalen«), som skulle danne aftalegrundlaget for Det Europæiske Fællesskabs ydelse af det i afgørelse 91/658 omhandlede lån til Ukraine. Det bestemtes heri, at Fællesskabet som långiver skulle yde Ukraine som låntager et mellemfristet lån på 130 mio. ECU i hovedstol med en løbetid på højst tre år gennem Ukraines finansielle institution, State Export-Import Bank of Ukraine (herefter »SEIB«). I rammeaftalen bestemmes følgende:

»6. Låneprovenuet, eksklusivt de af EØF afholdte gebyrer og omkostninger, udbetales til låntager og anvendes i overensstemmelse med bestemmelserne i låneaftalen udelukkende til dækning af uigenkaldelige remburs, som låntager i

forbindelse med leveringskontrakter har udstedt under anvendelse af den internationale standardformular. Der kan kun udbetales midler af lånet til låntager, når disse kontrakter og rembuser er blevet godkendt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber som værende i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 16. december 1991 og nærværende rammeaftale.«

I henhold til rammeaftalens punkt 7 skulle en række betingelser samtidig være opfyldt, for at en kontrakt kunne anses for at opfylde kravene i afgørelse 91/658 og dermed godkendes. Bl. a. var det bestemt, at de ukrainske organisationer ved udvælgelsen af leverandørerne i Fællesskabet skulle indhente mindst tre tilbud fra indbyrdes uafhængige virksomheder.

- 4 Ligeledes den 13. juli 1992 undertegnede Kommissionen, Ukraine og Ukraines finansielle institution, SEIB, den i forordning nr. 1897/92 og rammeaftalen omhandlede låneaftale (herefter »låneaftalen«). I denne aftale bestemmes proceduren for udbetaling af lånet nærmere. Ved aftalen oprettes en lånefacilitet, der kan benyttes i en bestemt periode (20.8.1992-20.4.1993), og hvorefter der kan udbetales godkendte beløb til betaling af leverancer.
- 5 Udbetalingsproceduren, som er udformet på grundlag af sædvanlig praksis i den internationale handel, beskrives i låneaftalens afsnit III på følgende måde:

»5. Træk på lånet

5.1 Procedure

- a) Låntager giver ved en anmodning om godkendelse långiver meddelelse om, at det påtænkes, at der skal ske udbetaling ...
- b) Hvis den periode, hvori der kan trækkes på lånet, er begyndt at løbe, og långiver på grundlag af oplysningerne i godkendelsesansøgningen og efter sit friskeøn finder, at formålet med den påtænkte udbetaling er i overensstemmelse

med punkt 3 og rammeaftalen, og kan acceptere den i godkendelsesansøgningen anførte adviserende/bekræftende bank, udsteder långiver inden for en rimelig frist en bekræftelse i alt væsentligt under anvendelse af formularen i bilag 3.

- c) Efter modtagelse af en bekræftelse vedrørende en påtænkt udbetaling indgiver låntager en udbetalingsansøgning inden for udbetalingsperioden i overensstemmelse med bestemmelserne i punkt 5.3.

...

5.3 Udbetaling

- a) Der kan kun stilles midler af lånet til rådighed for udbetaling på grundlag af en udbetalingsansøgning, som låntager indgiver til långiver, med henblik på låntagers betaling af et forfaldent beløb til en godkendt bekræftende bank, jf. dog punkt 5.5. Alle udbetalingsansøgninger bliver uigenkaldelige ved indgivelsen og skal indebære, at låntageren påtager sig en gældsforpligtelse (jf. dog punkt 10 og 12) fra den deri anførte dato på det deri anførte beløb, og at låntageren accepterer udbetalingsvilkårene.

- b) Udbetalingsansøgningerne skal opfylde følgende krav:

- i) Ansøgningerne skal være affattet under anvendelse af formularen i bilag 4.
- ii) Ansøgningerne skal være underskrevet af låntager.
- iii) Der skal anmodes om, at den pågældende betaling sker til den godkendte bekræftende bank senest den sidste bankdag i den periode, hvori der kan trækkes på lånet, idet beløbet krediteres denne banks konto.

- iv) De i bilag 4 nævnte dokumenter skal vedlægges ansøgningerne.«

- 6 Den aftalte brug af uigenkaldelige remburs er i overensstemmelse med »Uniform Customs and Practices for Documentary Credits« (»ensartede sædvaner og praksis med hensyn til remburs«), der er udarbejdet af Det Internationale Handelskammer i Paris og vedtaget af Fællesskabet som standardmodel til brug for udstedende banker.

Sagens faktiske omstændigheder

- 7 Efter en uformel licitation i maj 1993, der var iværksat med henblik på indkøb af hvede, modtog den organisation, der handlede på Ukraines vegne, Ukrimpex, syv tilbud, herunder et fra sagsøgeren. Ukrimpex accepterede dette tilbud, som var det eneste, hvor der blev garanteret levering af hveden inden den 15. juni 1993, selv om det ikke prismæssigt var det laveste bud. Ved kontrakten, der blev indgået den 26. maj 1993, forpligtede sagsøgeren sig til at levere 40 424 tons hvede til 137,47 ECU pr. ton, cif og free out — ukrainsk havn i Sortehavet med garanti om indlastning senest den 15. juni 1993.
- 8 Da SEIB havde givet Kommissionen meddelelse om kontrakten og anmodet om godkendelse, og den ukrainske vicepremierminister, Demianov, personligt havde henvendt sig og presset på, for at kontrakten blev godkendt hurtigst muligt, meddelte Kommissionen i skrivelse af 10. juni 1993 rettet til vicepremierministeren, at den ikke kunne godkende den kontrakt, SEIB havde forelagt for Kommissionen. Efter Kommissionens opfattelse frembød kontrakten ikke de bedste købsvilkår, særligt med hensyn til prisen, der oversteg, hvad der blev anset for acceptabelt. I samme skrivelse erklærede Kommissionen sig under hensyn til den alvorlige fødevarer-situation rede til at åbne fællesskabslagrene, så der straks kunne leveres 50 000 tons hvede til Ukraine til en pris, der ville være indtil 30 USD lavere pr. ton end den af sagsøgeren tilbudte pris. Denne leverance blev udbudt i en ny licitation, som sagsøgeren vandt.
- 9 Den 11. juni 1993 gav Ukrimpex sagsøgeren meddelelse om Kommissionens afslag og anmodede sagsøgeren om at udsætte transporten af varen. Som svar herpå meddelte sagsøgeren, at sagsøgeren allerede havde chartret et skib. Derfor blev der leveret næsten 40 000 tons korn.

- 10 Ved skrivelse af 12. juli 1993 rettet til SEIB og underskrevet af kommissionsmedlem R. Steichen, meddelte Kommissionen officielt SEIB, at den afslog at godkende den kontrakt, der var blevet forelagt for den. Kommissionsmedlemmet anførte herom følgende: »Kommissionen kan kun anerkende leveringskontrakter, hvis de opfylder samtlige betingelser i Rådets afgørelse 91/658, i Kommissionens forordning nr. 1897/92 og i rammeaftalen. Endvidere bestemmes det i punkt 5.1, litra b), i låneaftalen, der blev indgået med Ukraine den 13. juli 1992, at Kommissionen har et 'frit skøn' ved udstedelsen af bekræftelser.« Han fortsatte: »Kommissionen er nået til den konklusion, at den kontrakt, der blev fremsendt med SEIB's anmodning om godkendelse af 31. maj ikke opfyldte samtlige betingelser, og at Kommissionen derfor ikke kan anvende sin skønsmæssige beføjelse til at udstede en bekræftelse«. Han anførte som begrundelse for afslaget, at den i kontrakten aftalte pris lå langt over det niveau, som Kommissionen kunne acceptere, og at prisen var en af de betingelser for långivningen, der var opstillet i afgørelse 91/658 (artikel 4, stk. 3) og i forordning nr. 1897/92 (artikel 5, stk. 2). Han konkluderede: »Selv om jeg har forståelse for de akutte behov i Ukraine, kan Kommissionen herefter under hensyn til samtlige sagens omstændigheder ikke anerkende, at den forelagte kontrakt skulle være indgået på de gunstigste vilkår ...«

Retsforhandlingerne og parternes påstande

- 11 Sagsøgeren har herefter ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 10. september 1993 anlagt nærværende sag.
- 12 Ved dokument indgivet til Justitskontoret den 30. november 1993 har Kommissionen rejst formalitetsindsigelse.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i offentligt retsmøde den 25. april 1996.
- 15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Kommissionens beslutning eller retsakt af 12. juli 1993 rettet til SEIB annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 16 Kommissionen har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 17 I sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:
- Formalitetsindsigelsen tages ikke til følge.
 - Subsidiært henskydes indsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
 - Kommissionen tilpligtes at fremlægge de to lånekontrakter i deres fulde ordlyd, og der gives sagsøgeren adgang til at fremsætte bemærkninger hertil.

Formalitetssindsigelsen

- 18 Kommissionen har til støtte for sin formalitetssindsigelse fremsat to forskellige anbringender. Principalt har Kommissionen gjort gældende, at den anfægtede foranstaltning ikke er en retsakt, der kan gøres til genstand for retlig prøvelse i medfør af traktatens artikel 173, stk. 1. Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand er umiddelbart berørt af den retsakt, hvoraf sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation.

Indsigelsen om, at der ikke foreligger en retsakt, der kan gøres til genstand for retlig prøvelse

Parternes argumenter

- 19 Kommissionen har indledningsvis anført, at den retlige ordning, der er indført for at yde Ukraine bistand, bygger på to grupper af retsakter, dels de retsakter, som Kommissionen henfører under offentlig ret (afgørelse 91/658, forordning nr. 1897/92), dels de retsakter, som Kommissionen henfører under privatretten, nemlig rammeaftalen og låneaftalen. Kommissionen anfører, at den er tredjemand i forhold til det privatretlige kontraktforhold mellem Ukrimpex og sagsøgeren, og at sagsøgeren selv er tredjemand i forhold til den konvention, der er indgået mellem Fællesskabet, Ukraine og Ukraines finansielle institution, SEIB. Den anfægtede retsakten kan ikke betragtes som en forvaltningsakt, blot fordi retsakten er vedtaget med hjemmel i en afgørelse fra Rådet og en forordning fra Kommissionen, der er vedtaget til gennemførelse af Rådets afgørelse.
- 20 Kommissionen har påpeget, at der i kontrakten mellem sagsøgeren og Ukrimpex er truffet bestemmelse om en privat voldgiftsprocedure i tilfælde af retstvister, mens låneaftalen indeholder en værnetingsklausul. Fællesskabets retsinstanser har således efter Kommissionens opfattelse hverken kompetence til at pådømme tvister mellem de ukrainske myndigheder og Kommissionen eller tvister mellem parterne i henhold til leveringskontrakten.

- 21 Endelig har Kommissionen henvist til dom af 10. juli 1985 (sag 118/83, CMC mod Kommissionen, Sml. s. 2325), hvori Domstolen fastslog, at der i ordningen i henhold til Lomé-konventionen ikke findes retsakter, som kan gøres til genstand for retlig prøvelse i henhold til traktatens artikel 173.
- 22 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at forholdet mellem Fællesskabet og Ukraine ikke — som det er Kommissionens opfattelse — kan være privatretligt, når Kommissionen ved ydelse af lån er forpligtet til at følge de regler, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
- 23 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at de retsakter, som kan gøres til genstand for retlig prøvelse, er samtlige retsakter fra institutionerne, der tilsigter at have retsvirkninger, selv over for tredjemænd. Ifølge sagsøgeren er artikel 5 i forordning nr. 1897/92 i den foreliggende sag umiddelbart anvendelig og skaber et krav på anerkendelse af kontrakter, der forelægges for Kommissionen. Så meget desto mere har Kommissionens beslutning retsvirkninger, når den træffes med hjemmel i denne bestemmelse.
- 24 For det tredje har samarbejdet mellem Kommissionen og låntageren i den foreliggende sag i modsætning til i ovennævnte dom i sagen CMC m.fl. mod Kommissionen ikke været begrænset til disse to parter, men er på Kommissionens initiativ blevet udstrakt til købekontraktens parter. Kommissionen har således henvendt sig direkte til sagsøgeren og Ukrimpex og har spillet en aktiv rolle i kontraktforholdet mellem dem, herunder ved at forsøge at pålægge dem en pris.

Rettens bemærkninger

- 25 Ifølge fast retspraksis kan der anlægges annullationssøgsmål til prøvelse af enhver af institutionerne vedtagen bestemmelse, som tilsigter at have retsvirkninger, uanset dens karakter eller form (Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1971, s. 41, org. ref.: Rec. s. 263).

- 26 Det konstateres, at det fremgår af låneaftalen, som SEIB er part i, at når Kommissionen udsteder en bekræftelse, er SEIB, der er adressat for bekræftelsen, berettiget til at indgive en udbetalingsanmodning. Modsat er SEIB ikke berettiget hertil, hvis Kommissionen afslår at udstede en bekræftelse.
- 27 Den retsakt, hvorved Kommissionen afslår at anerkende en kontrakt som værende i overensstemmelse med betingelserne for fællesskabsfinansiering, findes derfor at have retsvirkninger i forhold til SEIB. Det er således en retsakt, der kan gøres til genstand for retlig prøvelse i medfør af traktatens artikel 173, stk. 1.
- 28 Formalitetsindsigelsen kan derfor ikke tages til følge for så vidt, som den støttes på, at der ikke foreligger en retsakt, der kan gøres til genstand for retlig prøvelse, i medfør af traktatens artikel 173, stk. 1.

Indsigelsen om, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af den retsakt, som sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af

Parternes argumenter

- 29 Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgeren ikke kan anses for at være umiddelbart berørt i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand af den omtvistede skrivelse af 12. juli 1993. Skrivelsen skulle ikke — og kunne ikke — påvirke gyldigheden og opfyldelsen af kontrakten mellem sagsøgeren og Ukrimpex. Kommissionens rolle består udelukkende i at kontrollere, at de i bestemmelserne fastsatte finansieringsbetingelser er opfyldt, og hvis dette er tilfældet, at give tilladelse til udbetaling af lånet.

- 30 Kommissionen har herved henvist til Domstolens dom af 10. juli 1984 (sag 126/83, STS mod Kommissionen, Sml. s. 2769), som efter Kommissionens opfattelse vedrørte tilsvarende problemer angående Lomé-konventionen. I den pågældende sag udtalte Domstolen, at de virksomheder, der afgiver tilbud, eller som tildeles de pågældende kontrakter, hverken er adressater for Kommissionens beslutninger om fællesskabsfinansiering eller er »umiddelbart« berørt heraf. Dette er så meget desto mere rigtigt i den foreliggende sag, idet Kommissionen indtager en langt mindre rolle, end den gør i forbindelse med Lomé-konventionen.
- 31 Kommissionen har bestridt, at der skulle kunne drages en parallel til afgørelsen i sagen International Fruit Company m.fl. (dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70, 42/70, 43/70 og 44/70, Sml. 1971, s. 83, org. ref.: Rec. s. 411), hvori Domstolen fastslog, at en forordning berører en virksomhed umiddelbart, når den ikke tillægger de nationale myndigheder noget skøn, når de skal træffe afgørelse i medfør af forordningen. I den foreliggende sag anvender Ukraine ikke en fællesskabsforordning, men indgår en handelsaftale på eget initiativ, på egne vegne og for egen regning.
- 32 Kommissionen har endelig anført, at den omstændighed, at fællesskabsfinansiering er en uomgængelig betingelse for leverancerne, er uden retlig relevans og ikke tilstrækkeligt til at anse sagsøgeren for umiddelbart berørt.
- 33 Sagsøgeren hævder at være individuelt berørt af den omtvistede beslutning af 12. juli 1993 og gør gældende også at være umiddelbart berørt af flere grunde.
- 34 For det første fastslog Domstolen i sagen Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen (dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Sml. 1965-1968, s. 67, org. ref.: Rec. s. 525), at en borger er umiddelbart berørt af en beslutning fra en institution, når beslutningen erstatter en beslutning fra den nationale myndighed. Dette resultat kan overføres på den foreliggende sag, idet Kommissionens beslutning om, hvorvidt en kontrakt skal anerkendes, erstatter en beslutning fra

Ukraine, SEIB eller Ukrimpex om at gennemføre eller om ikke at gennemføre indkøbet af hvede. Kontraktens opfyldelse afhænger fuldstændigt af Fællesskabets långivning, hvilket i øvrigt fremgår købekontrakten, der indeholder et forbehold.

- 35 For det andet har SEIB, til hvem Kommissionens beslutning var rettet, intet skøn, hvis Kommissionen afslog at godkende kontrakten. Ud fra Domstolens ræsonnement i ovennævnte dom i International Fruit Company-sagen er det derfor Kommissionens beslutning, der umiddelbart berører sagsøgeren.
- 36 For det tredje har forordning nr. 1897/92 direkte virkning, og Kommissionen har intet skøn ved anvendelsen af betingelserne deri. De kontraherende virksomheder har derfor krav på, at Kommissionen vedtager en beslutning om, hvorvidt kontrakten skal anerkendes, uanset om den er til fordel for dem eller ej. Hvis virksomhederne nægtes denne ret, skader det deres interesser, og de bliver derved umiddelbart berørt.
- 37 For det fjerde må det på baggrund af selve beskaffenheden og rækkevidden af Kommissionens beslutning fastslås, at sagsøgeren er umiddelbart berørt (jf. Domstolens dom af 18.11.1975, sag 100/74, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393, præmis 5). Beslutningen skal gøre det muligt for Ukraine at indkøbe de vigtigste fornødenheder på normale forsyningsvilkår. Et afslag kan medføre, at kontrakten ikke opfyldes, eller som i den foreliggende sag, at en leverandør bliver forpligtet til at levere til priser, der ikke svarer til markedspriserne.
- 38 For det femte kan Domstolens praksis på Lomé-konventionens område ikke finde anvendelse i den foreliggende sag, idet Kommissionen var aktivt involveret i udarbejdelsen og afviklingen af kontrakten samt i øvrigt i udarbejdelsen og opfyldelsen af en række andre leveringskontrakter, som er indgået med myndighederne i andre mellem- og østeuropæiske lande.

Rettens bemærkninger

- 39 I medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, kan enhver fysisk eller juridisk person anlægge sag til prøvelse af beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.
- 40 Det skal således i den foreliggende sag for så vidt, som den anfægtede retsakt er en skrivelse, som Kommissionen har rettet til SEIB den 12. juli 1993, afgøres, om sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af retsakten.
- 41 Det konstateres indledningsvis, at Kommissionen ikke har bestridt, at sagsøgeren er individuelt berørt. På baggrund af sagens omstændigheder finder Retten, at der kun skal tages stilling til, om sagsøgeren er umiddelbart berørt af den omtvistede beslutning.
- 42 Det fastslås i denne forbindelse, at der i fællesskabsretsakterne og i aftalerne mellem Fællesskabet, Ukraine og SEIB er foretaget en kompetencefordeling mellem Kommissionen og den institution, der er udpeget af Ukraine til at indkøbe hvede. Det påhviler denne institution, i dette tilfælde Ukrimpex, efter licitation at vælge medkontrahenten, forhandle kontraktvilkårene og indgå kontrakten. Der er kun tildelt Kommissionen den rolle at kontrollere, at betingelserne for fællesskabsfinansiering er opfyldt, og eventuelt godkende, at kontrakterne er i overensstemmelse med bestemmelserne om udbetaling af lånebeløb i afgørelse 91/658 og aftalerne med Ukraine og SEIB. Det tilkommer således ikke Kommissionen at vurdere handelsaftalen i henhold til andre kriterier end disse.

- 43 Heraf følger, at den virksomhed, som har fået tildelt en kontrakt, kun har et retligt forhold til sin medkontrahent, Ukrimpex, der er udpeget af Ukraine til at indgå kontrakter om hvedeindkøb. Kommissionen har på sin side kun et retligt forhold til låntageren og dennes finansielle institution, SEIB, idet SEIB meddeler Kommissionen handelsaftalerne med henblik på at opnå anerkendelse af, at de er i overensstemmelse med bestemmelserne, og er adressat for Kommissionens beslutning herom.
- 44 Kommissionens handlinger har således ikke betydning for den retlige gyldighed af handelsaftalen mellem sagsøgeren og Ukrimpex og ændrer ikke aftalens vilkår, herunder de af parterne aftalte priser. Kontrakten af 26. maj 1993 er således fortsat gyldigt aftalt på de vedtagne vilkår uanset Kommissionens beslutning om ikke at godkende, at det vedtagne er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.
- 45 Den omstændighed, at Kommissionen har haft kontakt med sagsøgeren eller med Ukrimpex, kan ikke føre til en ændret bedømmelse af de rettigheder og retlige forpligtelser, som for hver af de implicerede parter følger af de gældende bestemmelser i retsakter og indgåede aftaler. Det bemærkes endvidere med hensyn til spørgsmålet, om annulationssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling, at det ikke er godtgjort, at Kommissionen med den kontakt, som sagsøgeren har påberåbt sig, har overskredet grænserne for den rolle, der tilkommer den, nemlig at anerkende eller ikke anerkende kontrakten. Det gælder så meget desto mere for den påståede kontakt mellem Kommissionen og sagsøgerens filialer vedrørende andre kontrakter end den i den foreliggende sag omhandlede.
- 46 Det må endvidere fastslås, at selv om SEIB, når banken fra Kommissionen modtager en beslutning om, at kontrakten ikke er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser, ikke kan udstede en remburs, der kan være omfattet af Fællesskabets garanti, har beslutningen dog som anført ovenfor ingen betydning for hverken gyldigheden af kontrakten mellem sagsøgeren og Ukrimpex eller for kontraktens vilkår. Det må understreges, at en beslutning fra Kommissionen ikke erstatter en afgørelse fra de nationale ukrainske myndigheder, idet Kommissionen i forbindelse

med, at den træffer beslutning om, hvorvidt der kan ydes fællesskabsfinansiering, kun har kompetence til at undersøge, om kontrakterne er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

- 47 Det bemærkes endvidere for så vidt angår den af sagsøgeren påberåbte umiddelbare anvendelighed af forordning nr. 1897/92, at opregningen i forordningens artikel 5 af de betingelser, som kontrakter skal opfylde for at kunne være omfattet af fællesskabsfinansieringen, ikke er udtømmende, hvilket fremgår af brugen i betingelsesbisætningen af ordet »notamment« (»bl. a.«) i den franske udgave af forordningen. I forordningens artikel 4, stk. 1, henvises der tillige udtrykkeligt til bestemmelserne i de aftaler, der er indgået mellem Ukraine og Kommissionen. I låneaftalen, som netop indeholder de nærmere betingelser, hvorunder der kan ske fællesskabsfinansiering, tillægges der i punkt 5.1 Kommissionen et frit skøn. Sagsøgerens argument kan derfor ikke tages til følge.
- 48 Endelig skal det tilføjes, at sagsøgeren ikke kan godtgøre at være umiddelbart berørt af den omtvistede beslutning under henvisning til, at købekontrakten indeholder en klausul om, at kontrakten kun skal gennemføres, og prisen kun betales under forbehold af, at Kommissionen anerkender, at betingelserne for udbetaling af fællesskabslånet er opfyldt. Med en sådan klausul har aftaleparterne besluttet at skabe en sammenhæng mellem den kontrakt, de indgår, og en fremtidig og uvis begivenhed, således at deres aftale kun får bindende virkning ved begivenhedens indtræden. Spørgsmålet om, hvorvidt en sag i medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, kan antages til realitetsbehandling, findes imidlertid ikke at kunne afhænge af parternes vilje. Sagsøgerens argument kan derfor ikke tages til følge.
- 49 Retten finder herefter, at sagsøgeren i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, ikke er umiddelbart berørt af Kommissionens beslutning af 12. juli 1993, som rettet til SEIB. Sagen må derfor afvises for så vidt angår påstanden om annullation af beslutningen.

Sagens omkostninger

50 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Briët

Vesterdorf

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. september 1996.

H. Jung

C. P. Briët

Justitssekretær

Afdelingsformand